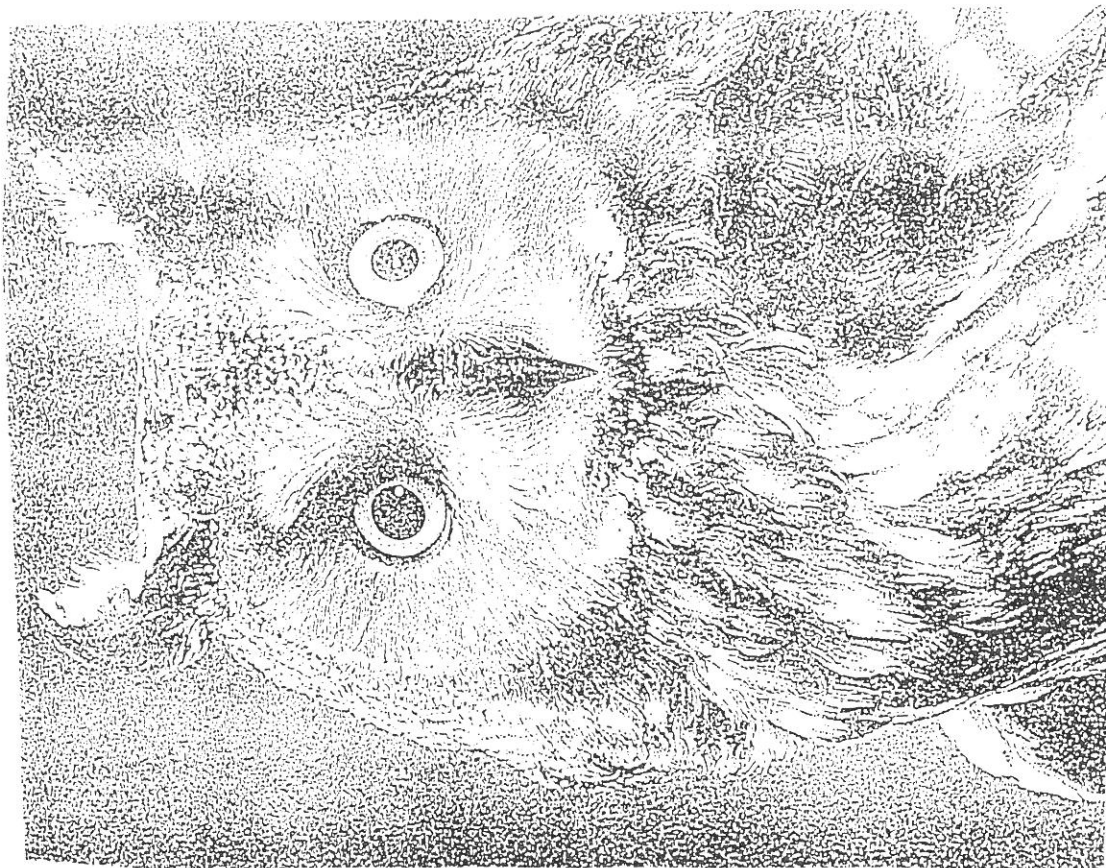

ŠACII

Číslo 2

Ročník 2.

Datum vydání: 20.12.2001

Den otevřených dveří na víceletém gymnáziu

S nebyvavé velkým zájmem rodičů se setkal ve čtvrtek 29. listopadu Den otevřených dveří na víceletém gymnáziu ve Vyškově.

Více než 200 návštěvníků, z řad rodičů i případných budoucích studentů, se přišlo podívat, co jim či jejich ratolestem nabízí gymnázium za předmětů, jaké je vybavení odborných učeben, jaké možnosti mají frekventanti v různých oborech lidské činnosti. Ukázky své práce předvedli studenti všech ročníků se svými pedagogy. Atmosféru akce přibližují písemně vyjádřené dojmy několika studentů:

„Já jsem lidem ukazoval větší stavbu žížaly na živém exponátu. Všichni mě chválili, jak to umím, takže se mi Den otevřených dveří líbil. Spolužačka Pavla Karalátová připravovala preparáty pro mikroskopování a to se mi taky moc líbilo.“ (T. Kvapil – Sekunda A)

„Na Den otevřených dveří si paní učitelka dějepisu připravila soutěž „Jedničkář“.

Soutěžila tři družstva. Posléze se zbývající družstvo rozdělilo na jednotlivce, z nichž vzešli dva vítězové. Ukázku jsme zakončili videem.“ (M. Obručníková, T. Přidalová, K. Zuzáňková – Prima B)

Zuzáňková – Prima B)

„V hodině literární výchovy jsme se zabývali dávnými civilizacemi. „Májové, Aztékové a Inkové,“ řekla paní učitelka, „si vařili čokoládu.“ Tento výtečný nápoj byl určen původně králům. Rozhodli jsme se ho také uvařit. Tato praxe byla velmi poučná a vlnic, že siati lidé věděli, co je dobré.“ (M. Obručníková, T. Přidalová, K. Zuzáňková – Prima B)

„Náplní mé činnosti byly pokusy: „Sopka na stole“ a „Hoření hořčičky“. Podle mého mínění bylo v laboratoři chemie asi nejvíce návštěvníků. Většina se zajímala o to, jak pokusy provádíme a někteří chtěli slyšet i odborný chemický výklad od odborníků – tedy od nás. Jiní dokonce vyplnili i test (jednoduchý), který byl k dostání v učebně chemie. Pokusy se jim líbily a byli rádi, že jsme ochotni je provádět. Nejoblíbenější pokusy návštěvníků – všechny.“ (V. Adamec – Kvarta B)

Naše třída měla v hudebně vystoupení o ukázkách vývoje hudby. Zpívali jsme písně Klobouk ve křovi(blues), Ezop a hrabence (swing), Cigánka(tango), Bábinčin valčík (valčík) apod. Největší radost jsme však měli z ukázek techna, na které jsme i tancovali.

ZUZANA PIŇOSOVÁ, TB

PR VY Č N Í R A D A

EVA ČTVRTNÍČKOVÁ, TB
DOMINIKA KAFOŇKOVÁ, TB
LUCIE LANŠPERKOVÁ, TB
ZUZANA PIŇOSOVÁ, TB
JANA UHLOVÁ, TB
VERONIKA ZÁHORCOVÁ, TB
ALEXANDRA ŽIVĚLOVÁ, SA
MARCELA VOŽENÍLKOVÁ, SA
GABRIELA VAVROŠOVÁ, SA
MARKÉTA TELÍČKOVÁ, SA

Mgr. HANA HEJOVÁ

TISKAŘSKÝ ŠOTEK NÁM OPĚT DĚLÁ PROBLÉMY, PROTO
OMLUVTE CHYBY, KTERÉ SE OBJEVÍ!!!

Paní profesorka NEDOROSTKOVÁ

Když jsme se paní profesorky zeptali, jestli s ní
můžeme udělat krátký rozhovor, byla chvíli v
rozpacích, ale potom svolila.

ČF- Černý Fantom SA
PPN- Paní profesorka Nedorostková

*ČF
Jaký předmět jste měla nejradši a jaký jste nenáviděla?
PPN

Hodně záleželo na učivu, ale nejradši jsem měla matematiku a vůbec jsem neměla
rada dějepis.

*ČF
Byla jste ráda, když jste vyšla ze školy?
PPN
Byla, ale jelikož učitelka je ve škole, ani mi to nepřišlo. Změna tu ale byla.
Nedostávala jsem známky já, ale já je rozdávala.

* ČF
Proč jste se rozhodla učit matematiku a chemii?
PPN
Matematiku jsem chtěla učit od první třídy a chemii jsem se rozhodla učit až na
gymnáziu, protože jsem usoudila, že je to jediný předmět kromě matematiky, který
mi alespoň trochu šel.

* ČF
Co máte raději? Matematiku nebo chemii?
PPN
Velice záleží na učivu. Někdy chemii, někdy matematiku.

*ČF
Jak jste cítila Váš první školní den na této škole s námi
(tehdejší PA)?
PPN
Byla jsem na této škole poprvé. Cítila jsem se opravdu jako Alenka v říši divů.

*ČF
Jakou třídu máte nejraději a proč?
PPN
Nejradši mám sekundu A, protože to jsou moje HODNÉ OVEČKY.

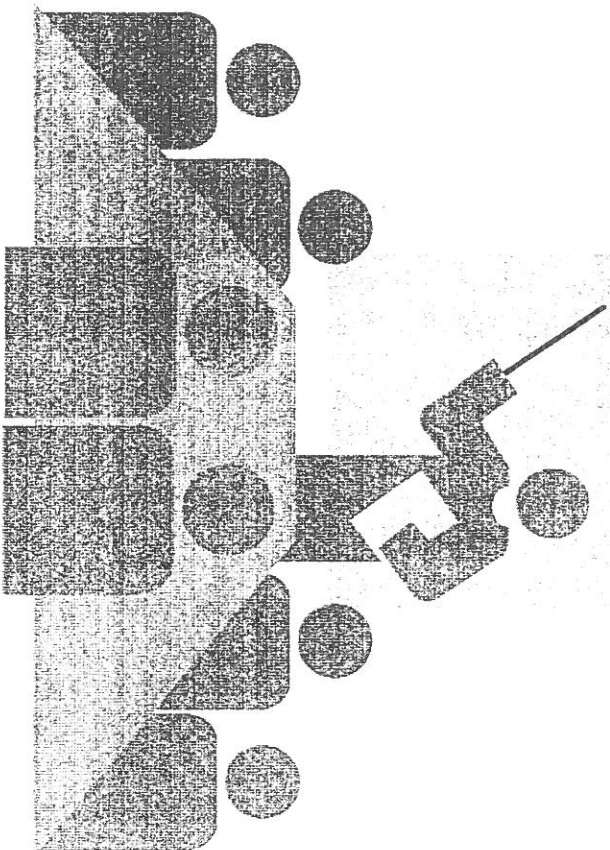
A na závěr otázek:

*ČF
Jaký sport máte nejraději?
PPN

Lenošeni !!!!!!!!!!!!!

Děkujeme

Černý Fantom SA

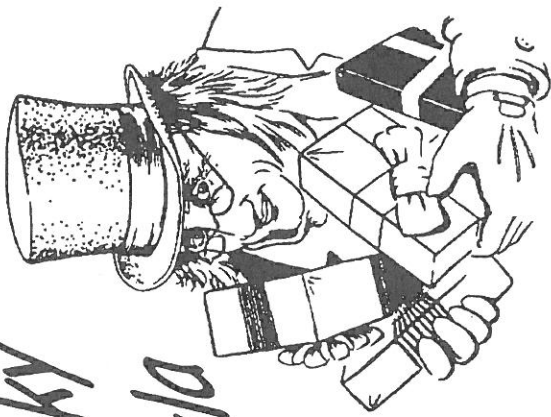

PŘÍJEMNÉ PROŽITÍ
SVÁTKŮ VÁNOČNÍCH VÁM
PŘEJE REDAKCE

Graf. úprava O Zahradníček, TTB

Vánoční zvyky a kouzla

Šupina-trik, který si náš spořivý národ zapamatoval a je proto do dnes živý. Z vánočního kapra se schovají až tři šupiny do peněženky, které budou přitahovat peníze.

Peníze-už víme, že se mají dát při středověčerní hostině pod ubrus, pod talíř, ještě účinnější je držet při večeři v levé ruce drobnou minci. Po jídání luštěnin má vliv na hromadění finančních prostředků.

Házení pantoflem-jme otočení zády ke dveřím, dopadne-li střevíc špičkou ke dveřím, do roka vdavky jisté. Otočí-li se podpatkem, zůstane děvče svobodné.

Kouzla zdraví-musíme umět dvě: jablečné a ořechové. Po středověčerní večeři rozkrojíme jablko podélně. Objevíme-li jádřinec jako pravidelnou hvězdičku, budeme dlouho žít, zdraví a šťastni. Plíseň, červ, hniloba věští chorobu. Rozlouskneme čtyři ořechy, všechna jádra zdravá, důvod k optimismu. Jsou-li načernalá, věští nemoc.

Novoroční magie-co děláš v tento den, ovlivní tě činy v příštím roce

- na Nový rok musíš mít na sobě něco nového, abys i nadále chodil jako ze škatulky
- nepohádej se nebo se ti příštích 12 měsíců promění v nekonečný konflikt
- nepřekroč koště, ale zvedni je a uklid' nebo zlenivíš
- nic nerozbij, jinak budeš mít celý rok rozkrápaný

Eva Čtvrtníčková, Lucie Lanšperková TB

Příběh zimního večera

Jindřich Hilčr

Je zima, ale nám je hej,
ať jen mrzne čím dál více.
Měsíci, už mi vyprávěj,
vezmi si teplé rukavice.
Rád bych ti i svou šálu dal,
je malá, snad by postačila.
Volels mne? Nikdo nevolal?
Mrzne a noc je sněhobílá.

Za oknem se milá stín.
Veliké tělo velká hlava...
Na hlavě klobouk maminčin!
Poznám ho, on mě nepoznává.
A hra je jako krásný sen,
kočička na mne tišče kýjová,
maminuka sedí u kamci...

Prosinec

Fraňa Šrámek

Po sněhu půjdu čistěm, bílém,
hru v srdci zvonkovoou.
Vánoční země je mým cílem.
Až hvězdy vyplouvou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíže,
až lesní půjdu tmou.

Tu zitelnu tak, jak housle spící,
a malý náhle, dětmný,
a v rukou žnole beranici,
včarován v tichlo mýtiný,
tu budu blízko již. A budu ještě blíže,
svůjct slz až přejdu bysíriny.

Mír ovane mne, jak by z chléba,
v němž vůl a oslík klímají,
a v rukou stříknuou zprava, levo
světýlka stříknuou zprava, levo
noc modrá uzlykne šátnají,
tu budu blízko již. Ach, jsem tak blízko již,
snad pastýři mne poznají...

Krása

Pravili, že krásou získá moc.
Tu poslechla slova šálivá
i stala se z ní dívka marnivá.

Sobě klaněla se
a všichni obdivovali se její kráse.
A najednou tvář její jizva zhyzdila.
Oči její změnily se v hlubokou tůň
a lidé počali stranit se jí.

Tu zjistila,
že krása je jen maska bezduchá,
a hlavní,

že je láska, přátelství a moudrost.
Tu sejmula po dlouhé době pýchý škrabošku
a vyšla ven s otevřenýma očima.
Svět stal se pro ni nádherný
i bez škrabošky bezduché.

Dnešní svět

Jak je to dávno,
kdy na pampeliškových listech jsem uviděla lípyt rosý.
Svět zářil

a hrál barvami jak duhová kulíčka.
Však náhle zšedl.

Stíny jsou všude kolem
a zmizely všechny barvy,
ztratil se i smích, křik a jasot.
Nářek zaplavil Zem.

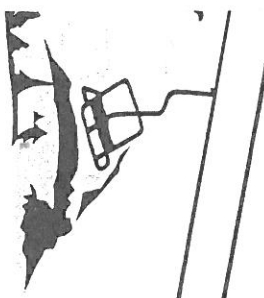
Lidé vnímají,
jak moc jim chybí strom,
který tenkrát porazili,
jak schází jim trávník,
jenž zamčnili za přepychový bazén.
Však pozdě uvědomili si,
jak moc mají rádi zelci,
nech všechno je nenávratně pryč.

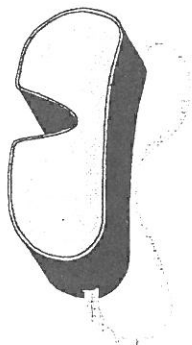
Deutsch

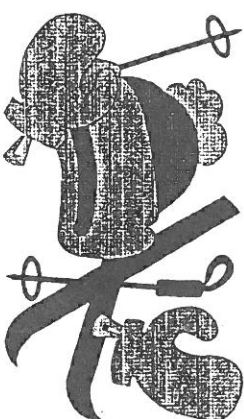
Der Skilehrer – instruktor lyžování

der Schlepplift – vleč

Die Skibrille – lyžařské brýle

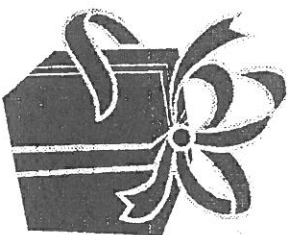

Die Handschuhe – rukavice

Die Mütze – čepice

Die Skier – lyže

Die Skistöcke – lyžařské hole

Das Geschenk – dárek

Eva Čvrtníková
Lucie Lanšperková, TB

ŽIVOT PO ŽIVOTĚ

Bylo to v r. 1965, pár dní po Všech svatých, a fámy o tom, že se na opuštěné šterkové cestě mezi městy Chesterton a Liberty zjevila žena bez tváře, daly do pohybu sérii událostí stejně bizarních jako fraškovitých.

„Paní z lesa“ byla již v tomto kraji dlouho známá, i když jen málo lidí se shodlo na detailech jejího tragického příběhu. Jak legenda vypráví, duch mrtvé ženy se objevuje bíle oděn, bez tváře, s dítětem v náručí a bloudí lesem, kde došlo k jejich nešťastné smrti (pravděpodobně se utopily v močále). Duch prý na nepochopitelně volá a škrábe na okna aut.

Venkovani byli od dětství krmeni vyprávěním o „Paní z lesa“ a putovali dlouhá léta po strašidelných stezkách porterského okresu, aniž by je kvilící zjevení obtěžovalo, nebo jim ublížilo. Majitel jednoho pozemku, kde se dávaly Lovců duchů shromažďovali, později vzpomínal: Byl tu jeden chlap a trochu víc se napil. Vlezl si do auta jezdil tu jako blázen a pak se vrátil do města. Vrátil se se psem, řetězy a s loveckým nožem, a že ducha dostane. Čtěl ho zabít vite... Šlo to až tak daleko, že jsem musel zavolat šerifa a všechny tady odzbrojit. Všichni – i děti – byli ozbrojeni. Čtěli ducha zastřelit. Přestalo to až po několika bláznivých dnech a několika zatčených.

Každou sobotu a neděli se lovci duchů vesle vydají na „Chicago unikatní zájezd na vlastní nebezpečí“.

Zlatým hřebem zájezdu je návštěva největšího hřbitova v celém USA, Resurrection Cemetery. A proč zrovna sem? Jsou tady tisíce a jeden velice působivý duch: duch Resurrection Mary, půvabné mladé plavovlásky, polsko - amerického původu, asi 170cm vysoké, s modrými očima a v bílých tanečních šatech, která bývá vidána od poloviny 30. let.

Zdá se, že ve svůdném zjevení našli zalíbení různí lidé. Např. jistý Jerry Palus, který v r. 1939 navštívil taneční zábavu v Liberty Grove, se tam setkal s velice atraktivní mladou blondýnkou, s níž tančil každý tanec.

Potom dívka nabídl, že ji odveze domů - přijala. Když se dostali do oblasti Justice v Illinois, řekla, aby zastavil. Když zastavil u chodníku, řekla: „V tomhle místě musím přejít ulici, vy za mnou nemůžete.“ Jerry nevěděl o čem to mluví, jediné místo naproti byl hřbitov. Dívka vyskočila z vozu, rozběhla se k hřbitovním vratům a než k nim doběhla, zmizela. Teprve pak Jerry pochopil, proč dívka, s kterou tam tančil, na dotek studila. Něco takového cítil už jednou, když nějakou dobu pracoval v pohřebním ústavu. Byl to chlad smrti - chlad mrtvého těla...

Jeho láska není stálá,
jak ryбка by uplavala!!!
Jeho srdce pomjívá,
každou dívku jenom mine.
V srdci má pro každého místo,
všechno zkouší na nečisto.

Neví, co je soucit,
ví jen co je dobrý pocit.
City nezná skoro žádné,
celý svět však neovládne!!!
Je domýšlivý maličko
a křehoučký jako skličko.

Jeho láska není stálá
z jeho očí kouká zrada.
Na tebe už zapomněl,
nikdy si už nevzpomíně!!!
Má ubohá kamarádka
má ho ráda víc než matka.

Hrozně moc ho miluje,
nechápu, co pro ni je.
Já už ho mám plné zuby,
on mě žene do zdubny.
Mám ho ráda hrozně těž,
nenavidět, vždyl je to lež.

Nemohu už bez něj žít,
už dál nemohu tu být!!!
...
ten nepřijde do nebe!!!
Jeho žluté vlasy,
děsí všechny krásy.
Jeho mužné tělo
je nabitě jak dělo.
A ten jeho ksichtiček,
je jak v nebi andělčiček.
A ty jeho očička,
má je jako kočička...
Náušnice v uchu,
značí malou poruchu.
Jako hvězda krásná,
jako hvězda jasná.
Hořce pomsta chutná,
dá ji vypít do dna...
Spousta holek po něm letí,
odbyvá je jako smetl.
A ten jeho svůdný pohled,
ručičky má jako samet.
Ty jeho ústa líbezna,
závidět by mohla princezna.
Jeho pohled dívky děsí,
dív se láskou neoběsí.
Pohled jeho sleduje
a divenky varuje.
Jak beránek sčítává,
srdce se mu rozchevívá.
Možná pravdu mluví,
občas jenom čumí.
Líbí se mu kvartánky,
sbírá květy pohánky.
S... siurt chodí,
za ruku se spolu vodi.
Snad se nebojí,
dívce z okolí?

Včelář

"Pane Pascalle!"

"Ano, strážníku," odvětil detektiv Jacques Pascal, vrchní vyšetřovatel městčka Petit na jihu Francie. Byl 180 cm vysoký, mírně zavalitý, měl černé havraní vlasy a bohatýrský knír, který si vykrucoval jako dragoun nahoru. Právě dřevěnou lžici pojídal med, svoji oblíbenou pochoutku, když jej znenadání „přepadl“ konstábl.

"Pane vrchní vyšetřovatelé," počal s hlášením konstábl, „na nádraží jsme právě našli mrtvolu muže, v prostém oděni, středního věku.“

"Dobře konstáblé," hned jsem na cestě, odpovídal na strážníkovu hlášení detektiv a vyšel ven ze své kanceláře, která se nacházela v prvním poschodí místního komisariátu. Sšel dolů po schodech a masivními dubovými dveřmi ven na ulici. Tam již na něj čekala policijní dírožka, připravená k cestě na nádraží. Detektiv nasedl do povozu, dal vozkovi pokyn a vydal se na cestu. Po chvíli dorazil na nádraží. Kde se již nad mrtvolou staršího šedovlasého muže skláněl policijní patolog. Opodál stál jeho spolupracovník Paul Marschoun.

"Takže vás zdrařmím detektivé," konstatoval při vstávání patolog, „smrt byla způsobena probodnutím hrudniku ostrým předmětem, pravděpodobně nožem. Ale více vám řeknu až po pítvé.“

"Já myslím, soudě podle polohy mrtvoly," ozval se Pascalův spolupracovník, „že tělem bylo hýbáno.“

"Domnívám se totéž, Paule. Teď je nutné provést identifikaci mrtvého. Zatím prohlédněte seznamy pohřešovaných osob.“

"Dobře, pane.“

Druhý den ráno se vrátil Pascalův spolupracovník do detektivovy kanceláře. "Mám zde zprávu soudního patologa, pane. Oběť byla probodnuta nožem. Vraždu prý musel provést člověk zkušený v začlezení s nožem. Bodnutí bylo provedeno velkou silou přímo do srdce." Ani nepočkal na detektivovu odpověď a pokračoval dál. "Na ruku, a to je velmi zajímavé, bylo nalezeno několik věcí, které bodnutí. To by nám mohlo pomoci s identifikací. Je zřejmé, že se ten muž těsně před smrtí pohyboval kolem věci. Prohlídl jsem záznamy pohřešovaných.“

"A našel jste něco?"

"Pane, v současně době máme v seznamu pohřešovaných osob deset lidí. Z toho tři mužského pohlaví, jejichž věk odpovídá naší oběti. Ale jen jednoho, na kterého se hodí náš popis. Jedná se syna von Schtrudelsaina, věk 67 let, povoláním, což je zajímavé, včelář. Pohřešuje jej jeho dcera, farmářka, pani Wrihtiova, od večerejšho večera.“

"Dobře Paule, na stole máte nějaké papírování, kdyžbyste se obtěžoval, já se zatím vydám prověřit pani Wrihtiovou.“

Po chvíli...

"Takže pani, co mi o vašem otci, panu von Schtrudelsainovi řeknete?"

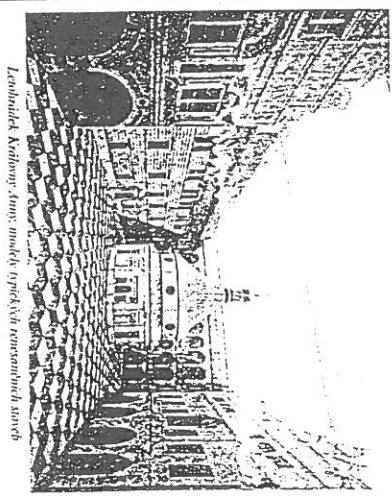
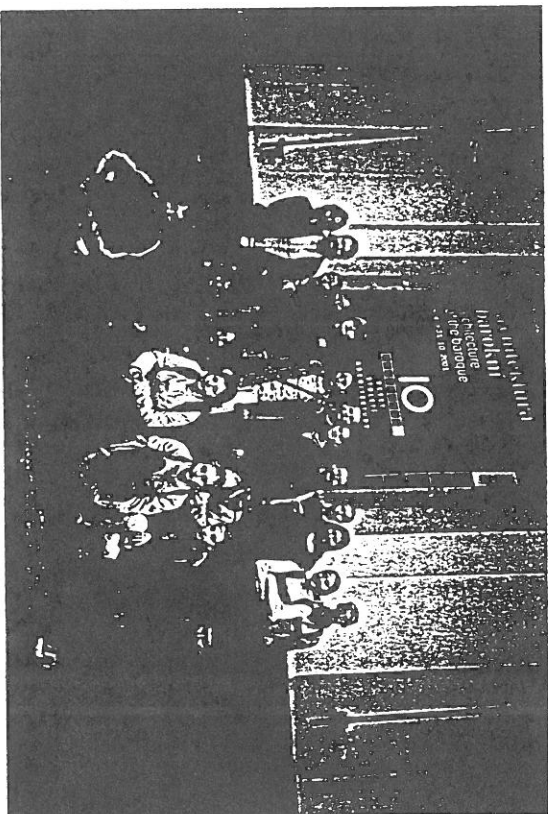
"Ale vždyť jsem to už jednou řekla na komisariátu. Otec byl velký morous a lakomec a také si rád přimnul. Kromě těch jeho včel, hromadění majetku a sem tam té sklenice jej nic jiného nezajímalo. Muž onehdy přišel, že otec po hospodách vykládá, že má takový velký kšeft, že všichni budou koukat. Ale počkejte, zamyslela se farmářka a nadzvedla si brýle. "Vonechdá ho navštívilo velmi podivné individuum, že prý jde pro med. A když šel kolem ulič, oči mu šmejdily na všechny strany. A pořád se vypíňal, který úl je nejstarší a o který úl se otec nejvíce stará. A ještě jsem si vzpomínal! Měl na hlavě lakovou velkou jizvu, která se mu táhla k levému oku.“

Na výstavě Deset století architektury

18. října navštívilo 21 zájemců z Lucie a kvart s naší vybudující Janou Zahradnickovou výstavu Deset století architektury v Praze. Tato tři roky připravovaná výstava měla šest částí, organizátoři měli k dispozici 60 000 000 Kč, tři roky připravá a předpokládají, že počet návštěvníků dosáhne 150 000. Výstava nám poskytla přehled o vývoji naší architektury (expozice architektury románské, gotické, renesanční, barokní, 19. a 20. století). Výstavní prostory Pražského hradu – sídla kníza, krále, císaře i prezidentů – byly nejen příležitostně architektonických slohů. Každá expozice byla doplněna i ukázkami děl umění sochařského, malířského a designového.

Výstavě jsme věnovali celý večer pět odpoledních hodin. Pět cestu na hrad jsme naplánovali kolem Tanečnicko domu, Národního divadla, přes Staroměstské náměstí ke Karlovu mostu. Při příchodu na hrad jsme viděli výměnu hradi strážce.

V novínách 5. listopadu jsme se dočetli, že výstavu celkem navštívilo 155 266 osob, z toho asi 54% bylo mimopražských. Jsme rádi, že jsme... k nim patřili.

Zahradnická Kabinetní žime; modely typických renesančních srovn

Jana Uhlíková, TTB

V jedné malé vesničce nacházející se v pralesě v druhém patře života, žil malý Jack. Byla postavena velmi stabilně, ačkoli to tak vůbec nevypadalo. Do této vesnice –Timuru-Ti se mohl dostat pouze ten, kdo vykonal za svůj život dobrý každodenní skutek-věctné svátků. Uprostřed pralesu byla brána vytvořená z liány. Ano, je to ta brána, kterou se chodilo do Timuru-Ti. Přes ni zvenčí nebylo nic nápadné. Člověk, který splnil podmínky, se ocitl úplně v jiném světě. Ten který ne, šel normálně bránou a nadále se nic nestalo, pokračoval v cestě dále. V Timuru-Ti byl nesmrtelný a nebolešný život.

J. Raška / 7B

Dvanáctého dne cesty jsem najednou vybočila z planety Země a ocitla jsem se v prostoru tmy a hvězd. Jela jsem dlouhou dobu a najednou můj vůz značky Renault narazil do něčeho kulatého a docela malého. Můj zemský planometr mi sdělil, že jsem narazila do vzácné planety Pluto a že dokud mi nebude opraveno vozidlo budu muset zde pobýť. Cestou po neznámé zemi mi docházelo čím dál víc, že bych zde mohla udělat novou osadu, jako to udělali vězni na Austrálii. Za tři dny byl můj vůz opraven. Rozhodla jsem se vrátit zpět domů.

D. Kafaňková, 7B

Včera když jsem šel spát, bylo asi okolo 11. hodiny, se začalo třást nádobí a padat dolů. Nejdříve jsem si myslel, že je to zemětřesení, ale pak jsem si uvědomil, že v takovém zapadákově asi těžko. Pomaloučku jsem se přibližoval k oknu a v tom se okno rozletělo na tisíce střípků. Rychle jsem vběhl do vedlejší místnosti. Všude byla tma, jen v rohu byl obrys nějaké postavy a byly slyšet nějaké hlasy. Vtom jsem uviděl velké oči, které mě zhyponizovaly a dál si na nic nepamatuji. Dnes ráno jsem se vzbudil venku a nahý. Naštěstí byla ještě tma a tak mě nikdo neviděl.

J. Zehnal, 7B

*Výpracování těchto povídek bylo velmi zábavné, proto jsme se rozhodli Vám vyhlásit soutěž o tři největší lháře. NEVÁHEJTE!!!
Napište lhářskou povídku, doneste ji do TB (Z. Piňosové, M. Hillové)
a budete zařazeni do naší soutěže.*

„LEŽ MÁ DLOUHÉ NOHY !?“

Detektiv Pascal se v duchu usmál. Popis se hodí na Flinta, ve zdejším podsvětí známého jako Šrám. Podezřívá jej, že je zapleten do vylopuení klenotnictví v hlavním městě. Z hlášení si pamatoval, že bylo ukradeno zboží za několik tisíc franků.

„A který ten úl měl váš otec vlastně nejraději?“ A očima přešel dlouhou řadu slamených úlů.

„No přece ten druhý zprava, odvětila farmářka.“ Detektiv přistoupil k označenému úlu. Opatrně nadzvedl víko. Místo pláství mezi vidí zlaté šperky z uloupeného klenotnictví. V duchu se usmál: „Ještě zatknu Flinta v jeho oblíbené hospodě a mám vyřešeny dva případy. Není to špatné na jedno dopoledne.“

V hodině literární výchovy po rozboru díla "Baron Prásil" jsme dostali za úkol během 10 minut vytvořit krátkou literární povídku. Některé práce, které se nám povedly, jsme se rozhodli otiisknout do našeho časopisu...

Jednou když jsem kontroloval přístroje na své kosmické lodi Ruprechtov 13, našel jsem podivného tvora v megantu atmosférickém koši. Byl velký jako Škoda 120. Vzal jsem ho do laboratoře a udělal pokusy. Zjistili jsme společně s robotem Eta 1090, že se živě mozky a je mu 24 a půl minuty. Byl velice mladý a proto se nedokázal živit sám, ale pro jistotu jsem ho se svým kamarádem 2x2100 spálili na popel. Po hodině se objevila celá tlupa těchto obud a měli zbraně z mého skladu. Zběh střikacích pistolí na kyselinu sírovou jsem se nebal, ale laserometů 2x2100, megniumů, tanků T1000 a atomové plazmatického děla. Šel bych na ně sám, ale kamarádi mě nenechali ve štychu. Tak jsem tedy počkal na Terminátora III, Johna Ramba, Rokého Balbou, Supermana, Palmexmana, Batmana a George Bushe a šli jsme do boje. Asi po hodině tvrdě bitvy nezbyla po těch protivácích ani homáčka masa, ale protože jsme byli všichni špinaví od slizu, tak jsem zamířil domů. Tak tohle byl můj normální den.

O. Špaček, 7B

Jednou když jsem byla menší, koupil tatka letadlo a letěli jsme na vylet. Přistáli jsme na nějakém území. Byla to Antarktida. Bylo tam velké horko, teplo. Po stromech lezli psi a páci se plazili po zemi, protože neměli křídla ani nohy. Nejmenší člověk tam měl 2m. Mysleli si, že jsme upsalci.

E. Schwartzová, 7B

Když jsem šel v pátek po parku, potkal jsem sousedku, jak venčí svého oblíbeného aligátora. Je to velmi zvláštní zvíře. Má hlavu přehozenou, s ocasem i tlapy mříž dozadu. A navíc chodí po zadu. Ona totiž Blažková, taky není 2x normální. Ven by nevyšla bez své fialové paruky, kterou si vyrobila ze žlutého krepového papíru. A ani okno by nešla otevřít bez svých šatů, které si spíchla ze staré popelnice. Živí se pavoučky, mouchami a jinými hmyzem a zapíjí to kdekterou kyselinou. Ale oproti zbytku ulice je docela normální.

M. Pavlun, 7B

Byla krásná slunečná noc a já jsem se procházel po Empire State Building. Najednou přiletěl velké vesmírné lodě, z kterých vyšel nějaký mimozemšťan. celý hnědý, jenom oči mu fosforově zářily. Chtěli mě zavléci do své pochůbné vyhlížející lodě, ale já jsem se nedala. Tasia jsem svou zbraň... vodní pistolí. Vodu jsem neměla, proto mě mimozemšťané svazili svou lodičkou a nyml viděte, co ze mě zůstalo.

E. Vrtlková, 7B

Smrt kozy

Jednou tak nějak náhodou se mi podařilo vypěstovat kozu z rohu. Princip byl obyčejný. Zalévat, zalévat, zalévat. Až dozrála, tak za 3 měsíce začala běhat po dvořku. Musel jsem ji zabít. Vzal jsem palici a udeřil ji mezi oči. Lehce spadla na zem. Stáhl jsem ji z kůže a vykuchal. Z vnitřnosti jsem nechal rohy, plíce, mozek, játra a ledviny. Maso jsem nepočoval a dal vychladit. Z hlavy jsem utěral stopy a ty jsem zasedl. Novou kozu se mi již nepodařilo vypěstovat. Asi proto, že jsem ji zapomněl naroubovat. Z hlavy se mi podařila dobrá polévka.

O. Moucha, 7B

Všechno ten den bylo divné, obhracené. Nebo bylo dole, moke nahore. Šla jsem tedy po nebi a potkávala lidi – ne lidi. Hlavy měli jako lidi, tělo jako zvířata. Potkala jsem taky Iva. Byl modrý a zelený, velký a strašlivý. Otevřel tlamu a...

I. Konečná, 7B

Pavel byl mým velkým kamarádem. V jeho 178 letech jsme podnikli společnou dovolenou na Mars. Moe se mu tam líbilo. Potkali jsme zde naše sousedy, kteří byli mimozemšťany přeměněny na obyvatelé Marsu. Než jsem se stihla podívat na Pavla, byla jsem celá zelená. A tady začíná můj příběh života na Marsu.

M. Hilllová, 7B

Jsem nejpišnější student ze třídy. Každý den se tři hodiny připravuji na výuku, pokud píšu písemku až pět hodin. Nikdy neposlouchám nesmysly jako je HI-FI věž. Samozřejmě doma žádnou nemáme. Pohrdám těmi, co vychvalují život na vesmíci, protože jsou tu všude lesy, v kterých žijí brouci a je tam všude bláto. Doufám, že se přestěhují do města. A také nikdy nemluví nespisovně, natož vulgárně.

J. Sekanina, 7B

Cestou na nejvyšší horu světa jsem potkala domorodce žijící odděleně od civilizace. Mnoho lidí by si myslelo, že byli mentálně zosotali, ale opak byl pravdou. Jejich technologie byla velmi vyspělá, domorodé přibytky byly pouze kamuflovány. V podzemních tunelech byly nejnovější stroje. Když jsme sešli dolů, zasedli jsme do stroje času a chtěli se nechat přenést do budoucnosti. Zasekli jsme se ovšem v roce 2222 a tam už zůstali.

Z. Píňosová, 7B

Moje cesta do školy

Každé druhé ráno mě budí můj štkající bazén, kartáček mi do ruky stříká kokrhající mýš a obléčení mi ze záchodu podává zpívající slon. Na snídani zbláznou deset fefronek se sodou a pak si sednu na letadlo, za které se vydává můj vrabec. Když doletíme nad školu, vrabec vystří podvozek a přistane na střeše této budovy. Potom vynám z kapsy zrníče, po kterých slezu až do třídy, která plave na vodě. Zarovní sířena a začneme se učít, jak se líta. Po vyučování sednu na šneka, který mě sveze po silnici zpátky domů.

O. Šebela, 7B

Byl malý sklípek a v něm žila zápalka. Obývák měla ve stole v krabici a když šla spát, musela vyspíhat až úplně nahoru k oknu, kde byla vata jako těsnění. Uložila se a pozorovala noční oblohu. Tak to bylo každý den, až jednou večer hledal někdo zápalky. Našel krabčičku, ale prázdnou. Při pohledu na okno spatřil zápalku. S radostí nalazu vyběhl ven. Všude byl sluh a zápalka viděla poprvé opravdový svět. Byla jí ale zima. Zima však netrvala dlouho. Chlapec vzal krabčičku, škrtil a zápalka se rozhořela a teď tam leží...

J. Uhllová, 7B

Byla jsem na ostrově, který se jmenoval Kocourkov. Lidé tam byli míří, ale bydlíci v domech, co stály na korně a neměli okna ani dveře. Protože se tam ležlo po žebřiku, neměli podlahu. Na hušce tam rostly banany a na jabloni banany. Neměli ani obchody, protože u nich platilo: „Kdo dříve přijde, ten dřív mele“ nebo „Vem a uteč“. Všichni si žili spokojeně, bylo mi líto, že jsem tam nemohla zůstat a musela plout na lodi ze železa po mléčném moři.

L. Landová, 7B